

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Віра в Ісуса Христа

З посібника *Основи євангелій*, який видає Церква, ми дізнаємося, що “Віра в Господа Ісуса Христа є першим принципом євангелії. Це духовний дар, і він необхідний для нашого спасіння.

Цар Веніямин проголосив: “Спасіння не прийде до жодного, ... тільки через покаяння і віру в Господа Ісуса Христа” (Мосія 3:12). Віра—це сподівання “на те, чого не видно, але що є істинним” (Алма 32:21; див. також Євреям 11:1). Віра—це принцип дії і сила, що мотивує нас до виконання повсякденних справ.

У посібнику *Основи Євангелії* далі написано: “Чи навчалися б ми, якби не вірили, що наберемося мудрості й знання? Чи працювали б день-у-день, якби не сподівалися, що цим чогось досягнемо? Чи засіяв селянин поле, якби не сподівався отримати врожай? Кожен день ми робимо щось, сподіваючись на кінцевий результат, хоча не можемо бачити його. Оце і Віра” (див. Євреям 11:3).

З *Путівника по Писаннях*, у розділі *Віра*, ми також дізнаємося, що “Віра включає в себе надію на те, чого не бачать, але що є істиною” (Євреям 11:1; Алма 32:21; Етер 12:6). “Віра збуджується, коли ми чуємо євангелію, якій навчають послані Богом уповноважені” (Римлянам 10:14–17). Не чудеса є причиною віри; сильна віра зростає через послух до євангелії Ісуса Христа. Інакше кажучи, віра приходить через праведність (Алма 32:40–43; Етер

12:4, 6, 12; УЗ 63:9–12). “Істинна віра приносить чудеса, видіння, пророчі сні, зцілення і всі дари Бога, які Він дає Своїм святим. Завдяки вірі людина отримує відпущення гріхів і згодом стає здатною жити в Божій присутності. Нестача віри веде до відчаю, який виникає через беззаконня” (Мороній 10:22).

Після Свого воскресіння, під час особистого служіння серед Нефійців, наш Господь навчав їх: “Ось, істинно, істинно кажу Я вам, Я проголошу вам Моє вчення, ... що Батько наказав усім людям, повсюди, покаятися і повірити в Мене. І кожен, хто повірить у Мене і христиться, той буде спасений; і вони є тими, хто успадкує царство Бога. А кожного, хто не повірить у Мене і не христиться, буде проклято. Істинно, істинно Я кажу

вам, що це є Моє вчення, і Я даю Моє свідчення про це від Батька; і кожен, хто повірить у Мене, повірить і в Батька також; і йому дасть Батько свідчення про Мене, бо Він благословить його вогнем і Святим Духом” (3 Нефій 11:31–35).

Мета Спокути Христа—очистити нас та підготувати до вічного життя. Наш Спаситель нагадує нам про це: “І ніщо нечисте не може увійти в Його царство; отже, ніхто не входить до Його покою, крім тих, хто омив свій одяг в Моїй крові через свою віру, і покаяння в усіх своїх гріхах, і свою вірність до кінця. Тож ось ця заповідь: покайтеся, всі ви, кінці землі, і прийдіть до Мене і христиться в Моє ім'я, щоб вас можна було освятити прийняттям Святого Духа, щоб ви могли стояти незаплямованими переді Мною в останній день” (3 Нефій 27:19–20). Святий Дух робить щось більше, він спричиняє “сильну зміну в нас, або в наших серцях, що ми вже не маємо бажання чинити зло, але постійно чинити добро” (Мосія 5:2).

Пророк Алма підсумував процес спасіння, у якому віра—це перший, але важливий крок до вічного спасіння та істинної радості або покою у Господі. “Тоді вони, після того як їх було освячено Святим Духом, а їхній одяг було вибілено, будучи чистими і незаплямованими перед Богом, не могли дивитися на гріх інакше, як з огидою; і було багато, надзвичайно багато таких, яких було очищено і які увійшли в покій

Старійшина Голден, перший радник у президентстві Східноєвропейської території.

Спасіння не прийде до жодного, ... тільки через покаяння і віру в Господа Ісуса Христа.

Господа Бога їхнього. І ось, мої браття, я б хотів, щоб ви упокорилися перед Богом і принесли плід, гідний покаєння, щоб ви теж могли увійти в той покій” (Алма 13:12–13).

Ті, хто скуштував плід очищувального та духовного народження заново дивляться на свої сім’ї та ближніх, братів і сестер, і також бажають їхнього спасіння. Це чудово зображено у житті чотирьох синів царя Мосії: “Тож вони мали бажання, аби спасіння могло бути проголошено кожній живій істоті, бо вони не могли знести, щоб яка-небудь людська душа загинула; так, навіть самі думки про те, що яка-небудь душа буде терпіти нескінченну муку, робили так, що вони дрижали й тремтіли” (Мосія 28:3).

Робота служіння, яка була оголошена Президентом Расселом М. Нельсоном під час квітневої генеральної конференції 2018 року, а також *Мій План* Східноєвропейської території будуть підтримувати нас у наших зусиллях достукатися до нашої сім’ї та до інших у цьому величному зусиллі привести їх до Христа. Напевно, не може бути більш гідного зусилля, яке ми як учні Христа можемо зробити. Підсумовуючи сказане, усе, що є гідним у земному житті та перейде за межі могили, зосереджене на вірі в Господа Ісуса Христа. Саме Він відкриє двері до вічного життя, це Його безкоштовний подарунок для нас, якщо ми будемо виявляти віру у Нього. Ця велична та священна робота, яка триває все життя, є гідною наших молитов та найбільших зусиль. ■

Чому ми іноді не отримуємо відповідей згори?

Сергій Семенов

директор семінарій та інститутів релігії у Східноєвропейській території

Хто з нас не має бажання завжди знати, яке рішення є правильним? Чи не чудово було б ніколи не помилятися в людях або у виборі життєвого шляху! Яким чином молодь може протистояти тиску однолітків? Яку освіту отримати і де саме? Ким мені взагалі стати? Варто мені змінити роботу чи краще почекати? З ким укласти шлюб? Як правильно виховувати дітей? Як подолати свої слабкості? Як бути щасливим у важких випробуваннях?

Ці та інші питання постають перед кожним з нас. Апостол Павло пророкував та застерігав, що “останніми днями настануть важкі часи” (2 Тим. 3:1–7). Однак у цьому одкровенні, крім переліку випробувань та проблем, Павло також говорить, що ми можемо зробити, щоб подбати про свою безпеку: “А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти. І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса” (2 Тим. 3:14–17). Священні Писання містять ключі як до духовного захисту, так і до отримання особистого одкровення.

У Своїй Церкві Господь встановив дві програми для молоді, аби кожний з них мав нагоду отримати ці безцінні ключі. Це програми семінарії та інституту релігії. Президент Бойд К. Пекер

казав: “Діти, яких навчили розуміти Писання в дитинстві, пізнають шлях, яким вони мають іти, і будуть більш схильні залишатися на цьому шляху. І навіть ті, хто зіб’ються зі шляху, матимуть можливість повернутися і з допомогою зможуть знайти дорогу назад” (Президент Бойд К. Пекер, “Ключ до духовного захисту”).

Часом ми звертаємося до Господа з питаннями або сподіваннями, забуваючи про те, що Його одкровення приходять до нас майже завжди через Священні Писання. Недарма ми називаємо їх Божим Словом: “Отже, я кажу вам, бенкетуйте словами Христа; бо ось, слова Христа скажуть вам усе, що вам треба робити” (2 Нефій 32:3). У такі моменти ми схожі на людину, яка надсилає свої листи з проханнями, але не завдає собі клопоту підійти до поштової скриньки, щоб отримати відповідь.

Священні Писання схожі на промені, що освітлюють наш розум і готують до отримання провідництва й натхнення згори.

Господь неодноразово радить нам шукати найперше Царства Божого і правди Його (Мат. 6:33, Лук. 12:31, 3 Неф. 13:33), однак, коли постає, як може здаватись, простий вибір, ми часто вагаємося і приділяємо час першорядним речам лише за залишковим принципом.

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ
СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Давайте служити одне одному

Президент і сестра Різі
Українська Львівська місія

Нещодавно, коли я йшов центром Львова, один чоловік попросив мене сфотографувати його сім'ю. Вони стали перед промисловою будівлею і попросили, щоб у кадр потрапила викована із заліза цифра "1829", що була за ними. Той чоловік сказав, що вони приїхали з Чикаго і що його батьки познайомилися 80 років тому саме в цьому місці біля тієї старої будівлі. Він розповів з усіма подробицями, як сильно його батьки кохали одне одного і яке щасливе життя прожили. Поки він розповідав, я відчув, як він любить свою сім'ю і свій східноєвропейський спадок. Я запитав: "Чому ви сюди приїхали?" Чоловік усміхнувся і сказав: "Нас притягують наші батьки і це місце!"

Узи, що пов'язують нас з Богом, сім'єю та країною, дуже сильні на цій землі. Під час своєї місії ми бачили, як здійснюється обіцяння Малахії: *І поверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків, щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям* (Малахія 4:6). Робота нашого Спасителя Ісуса Христа просувається вперед дивовижним чином по обидві сторони завіси. Хто може сумніватися, що Його пророки і пророцтва скеровують наші кроки? Пророки проголосили, що дім Ізраїля встановлено в різних місцях на

"Діти, яких навчили розуміти Писання в дитинстві, пізнають шлях, яким вони мають іти, і будуть більш схильні залишатися на цьому шляху." (Бойд К. Пекер)

Батьки, цього навчального року допоможіть вашим дітям зробити заняття семінарії невід'ємною частиною кожного їхнього дня. Зробіть вивчення Священних Писань частиною повсякденного життя, і ви побачите до яких благословень це призведе.

У Священних Писаннях лунає голос попередження, в них також є джерело великої підтримки. Серед світу, сповненого спокус і омани, ми не можемо нехтувати Божим захистом проти Сатани. Величними є обіцяння Господа тим, хто серйозно ставиться до того, що є святим (УЗ 6:12). "І той, хто прислухається до слова Бога, і буде міцно триматися за нього, той ніколи не загине; і ніякі спокуси і вогненні стріли супротивника не зможуть узяти верх над ним і засліпити, щоб привести їх до знищення" (1 Нефій 15:24).

"Так, ми бачимо, що той, хто захоче, може володіти словом Бога, яке є живим і сильним, яке розірве на шматки всяку підступність, і пастки, і хитрощі диявола, і поведе людину Христа тісним і вузьким шляхом через ту вічну безодню нещастя, яка приготовлена, щоб поглинути злочестивих; І привести їхні душі, так, їхні

безсмертні душі, по правницю Бога в царстві небесному, щоб сидіти поруч з Авраамом, і Ісаком, і з Яковом, і з усіма нашими святими батьками, щоб більше не покидати того місця" (Геламан 3:29–30).

У вересні розпочався новий навчальний рік у семінарії та інституті релігії. Ми чекаємо на молодь від 14 до 30 років на наших заняттях! Кожен студент є безцінним, кожен робить свій унікальний внесок. Цього року ми будемо вивчати Учення і Завіти. Цей період історії Церкви сповнений дивовижними подіями, надихаючими прикладами та дивами. Кожен з нас може пройти стежкою піонерів Церкви і краще зрозуміти, як жити нам—піонерам Церкви у Східній Європі. Якщо ми щиро готові слідувати настановам Господа—на цих уроках ми відчujemo Дух Божий, який "випростує наші стежки" до всякої праведності (Приповіді 3:5–6). І ми отримаємо відповіді на наші найбільш життєві питання. Це моє свідчення—я відчуваю це в моєму власному житті і бачу в житті всіх старанних студентів семінарії та інституту. У дні прийдешні буде неможливо духовно вижити без живого одкровення. ■

Президент і сестра Різлі

землі. Ми з сестрою Різлі були свідками дива, яке приходить у життя людей, яких навчали місіонери і які прийняли запрошення укласти священний євангельський завіт.

Бог любить Своїх дітей. Він приносить у наше життя те, що допоможе нам зростати і розвиватися. Він хоче, щоб ми благословляли і любили одне одного. Президент Спенсер В. Кімбол навчав: “Бог

дійсно бачить нас і спостерігає за нами. Але, зазвичай, він задовольняє наші потреби за допомогою інших людей. Тому дуже важливо, щоб ми служили одне одному в царстві”. Під час нашої місії ми були свідками того, як члени Церкви служать одне одному. Тому зрозумілою є особлива увага, яка приділялася принципу служінню під час квітневої генеральної конференції 2018 року.

Служіння Господу в Україні стало для нас прекрасним незабутнім досвідом. Ви і ваша прекрасна країна назавжди посіли особливе місце у наших серцях. Яким благословенням для нас стало служіння з доблесними місіонерами в Українській Львівській місії. Вони відгукнулися на своє покликання, приїхавши з багатьох куточків світу, в тому числі прекрасні старійшини і сестри з цієї чудової країни. Ми любимо святих останніх днів у Львівському окрузі. Вони люблять євангелію і свої сім'ї. Вони—наші любі друзі.

Найбільше щастя у цьому земному існуванні знаходиться в євангелії Ісуса Христа! І якщо ми залишимося вірними істині, тоді неодмінно прийде вічна радість. ■

Знайомтеся: патріарх колу

Анжела Шкварко

Київський Український кіл, Печерський приход

“Президент колу надсилає ім'я кандидата [на покликання патріарха] до Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Кожне ім'я розглядається уважно й з молитвою. Коли воно затверджено, патріарха підтримують на конференції колу, а потім висвячують. Тоді він, завдяки пророчному баченню буде проголошувати благословення на голови тих, хто приходить до нього за рекомендацією єпископа свого приходу” (Бойд К. Пекер, “Патріарх колу”, Ліягона, жовт. 2002).

Анжела Шкварко: Я пам'ятаю, як сильно мені хотілося отримати моє патріарше благословення після того, як мені розповіли про патріархів у нашій Церкві. Але отримала я його вже через 5 років після хрищення, оскільки тільки тоді в нашому

молодому колі з'явився патріарх. Вже протягом 15 років періодично перечитую своє патріарше благословення. Його дійсно можна порівняти з особистим Святим Письмом. Вивчаючи його, я отримую духовне скерування, настанови та застереження.

Але окрім думок про суть свого благословення я інколи ловила себе на думці, що отримала його завдяки патріарху колу, якому довірено таке відповідальне покликання. І ось, виконуючи завдання редакції журналу *Ліягона*, у мене виникла можливість дізнатися про нього більше, щоб познайомити з ним наших читачів.

У нашому колі в чині патріарха вже 7 років служить Володимир Малежик. У нього велика родина: дружина Лілія, дочка Оксана, син Тарас, онуки і вже є правнучка. Кожен мав свій шлях до пізнання Бога, але євангелія об'єднала всіх.

Колись у 1956 р. Володимир з батьками переїхав у Київ. Так склалося, що більша частина його життя

пов'язана зі спортом. Спочатку це було хобі, яке згодом переросло у професійну кар'єру. Брат Володимир був у складі лижної збірної, потім став майстром спорту, тренером СРСР, заслуженим тренером України, членом Міжнародної Федерації спорту, працював 30 років у Міністерстві молоді та спорту, а зараз 1-й віце-президент Федерації лижного спорту України.

У 1990 р. був у складі спортивної делегації у Сіетлі на Іграх доброї волі. Там він проживав у сім'ї, як виявилось членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. А що ж було потім?

Володимир: Вони запросили мене на збори у неділю, і це був мій перший візит до приходу. Там я побачив багато радісних усміхнених людей. Мені сподобалась їх доброзичливість і їхнє ставлення до сім'ї і дітей. Ще ми відвідали мормонське весілля, де, звичайно ж, не було алкоголю, але було дуже весело! То було перше знайомство з Церквою.

А.Ш.: Як ви стали членом Церкви?

Володимир: У 1995 році в Києві ми з дружиною одного разу йшли в магазин і зустріли місіонерів. Я якось, не задумуючись, одразу назвав нашу адресу, і ми призначили зустріч. Бесіда мені сподобалася, хоча було багато суперечливих питань. Наші зустрічі продовжувались протягом чотирьох місяців, ми також відвідували недільні збори. І на початку серпня охристілася моя дружина. А у жовтні—і я з дочкою.

А.Ш.: Що змінилося у вашому житті після того, як ви приєдналися до Церкви?

Володимир: Як і у всіх інших, в нашій сім'ї інколи траплялись непорозуміння, інколи я міг бути невірніваженим. Але з приходом до Церкви почав змінюватись мій світогляд, почали змінюватись цінності життя. Віра допомогла досить швидко відкинути погані звички. Я знав—якщо я пообіцяв щось Богу, Він мені допоможе це виконати. Я прийняв Його "Конституцію", і було неважко відмовитись від чогось поганого.

Через рік ми змогли поїхати до храму та запечаталась сім'єю на вічність. І хоча після відвідування храму деякі моменти для мене були ще не зовсім зрозумілі, але з часом все стало ясним.

У нашій сім'ї значно покращилися стосунки, я став більш уважно ставитися до дружини і дітей. Я зовсім по-іншому подивився на свою дружину, помітив, як багато в ній прекрасного, а недоліки якось вже і не помічались. Звичайно, інколи ми помиляємось,

але ми знаємо, що можемо покаятись і змінюватись. Важливо, щоб ми своїми ділами і вчинками підтверджували свої обіцяння перед Богом. Особиста відповідальність і труд полягає ще й у тому, щоб слідувати за своїми думками. Брудні думки зупиняють Духа Святості, Він відходить від нас, якщо ми недостойні і якщо зробили щось не так.

А.Ш.: У яких покликаннях ви служили в Церкві?

Володимир: Вони були різні: секретар філії, радник в президентстві філії, президент округу, радник у президентстві місії, член вищої ради колу і зараз я патріарх Київського Українського колу. Ще ми з дружиною служимо в храмі, і я проводжу також обряди запечатування сімей.

Служіння в кожному покликанні чогось мене навчало і додавало нових знань та розуміння Божої роботи.

Я постійно дізнаюся щось нове і намагаюсь завжди бути в гармонії з евангелією, щоб бути готовим відчутися слова, які Батько хоче передати своїм дітям тут, на землі.

А.Ш.: Розкажіть, будь ласка, про особливості покликання патріарха.

Володимир: Перед тим, як давати патріарше благословення, я звичайно готуюсь і намагаюсь, щоб ніщо мирське не вплинуло на мій розум і думки і щоб ніщо не драгувало. Прошу в молитві, щоб Дух Святості перебував зі мною і щоб Він послав ті слова, які Господь хоче сказати цій сестрі чи брату. Регулярно читаю Біблію та Книгу Мормона, слухаю виступи наших керівників та пророків.

Володимир
Малежик

Ірина Пігулевич

Моє особисте Священне Писання

Ірина Пігулевич

Київський Український кіл,
Оболонська філія

Патріарше благословення може включати в себе якісь загальні речі, поради, але обов'язково є особисті настанови, які можуть допомогти в житті певної людини. Був випадок, коли я, даючи благословення, промовив одні і ті ж слова брату три рази. Потім, під час підготовки тексту до друку, я викреслив, як мені здалося, зайве. А вночі прокинувшись, я чітко відчув слова в моїй голові: "Що ти зробив?!" І я повернувся до початкового тексту. Пізніше той брат розказав, що в його житті було важливе питання, і саме про це він отримав наполегливу настанову від Бога.

А.Ш.: Яку пораду ви дали б тим, у кого вже є патріарше благословення?

Володимир: Патріарше благословення—це конфіденційна річ, і воно не тлумачиться. Розуміння написаного приходиться особисто для кожного завдяки зростанню у вірі, через читання Святих Писань, через молитви. Це дороговказ у нашому житті, в ньому є поради і настанови, що потрібно робити, а від чого треба відмовитись, щоб ми могли підготуватися до життя у вічності.

Не потрібно переживати про обсяг написаного (бо справді, у когось воно коротке, а в когось довге), кожному промовляється стільки, скільки для нього потрібно.

Я дуже радію, коли люди свідчать і дякують за свої патріарші благословення, що допомагають їм в житті, підтверджуючи те, що наш Небесний Батько знає кожного з нас, любить і піклується. ■

Патріарше благословення було подією з причин, чому я вирішила охреститися в нашій Церкві. Я приєдналася до Церкви останньою у моїй сім'ї, і коли вони всі отримали свої патріарші благословення, а я ні—мені теж захотілося бути гідною отримання мого благословення від Господа. І вже через місяць після хрищення була призначена зустріч з патріархом.

Це була особлива подія в моєму житті. Патріарх, який зовсім мене не знав, під час надання патріаршого благословення говорив про дуже особисті речі та переживання, яких не знав ніхто, крім Бога. Це стало свідченням для мене, що благословення проголошене не людиною, а дійсно моїм Небесним Батьком. Під час отримання благословення не зійшли ангели з небес і також я не побачила стовп світла... Але той особливий Дух, який я відчувала тоді, я не забуду ніколи.

Як я не намагалася, однак змогла запам'ятати лише невеличкі уривки з того, що сказав патріарх того дня. Тому, коли я отримала роздрукований варіант свого патріаршого благословення, я із задоволенням перечитала його кілька разів.

Цікаво, що це благословення працює за принципом Священних

Писань. Скільки б разів я його не перечитувала (а за останні роки десять я дуже часто до нього зверталася), кожного разу я знаходжу нове натхнення та слова, які мені треба почути саме зараз. Коли в мене труднощі, чи є запитання, я звертаюсь до слів мого благословення і знаходжу втішення і часто шлях вирішення моїх проблем. Патріарше благословення є моїм особистим Священним Писанням, написаним саме для мене і про мене.

Хоча й досі залишаються певні місця, яких я не розумію, я знаю, якщо буду жити гідно тих благословень, які обіцяв Небесний Батько особисто мені, кожне слово у цьому благословенні здійсниться, і я зможу насолоджуватися тими дарами, які були приготовані для мене.

Патріарше благословення є безцінним даром, який дав нам наш люблячий Батько, щоб допомогти просуватися інколи дуже нелегким шляхом земного життя. Він наш Батько і тому піклується про нас. Патріарше благословення—це наш дороговказ, наша Ліагона, і якщо ми часто будемо до нього звертатися, то залишимося на вірному шляху. ■

Ліягона в нашому земному житті

Олександр Ніколаєнко

Київський Український кіл, Білоцерківська філія

Перше, про що я дізнався, коли познайомився з Церквою, було те, що в ній є храми і патріархи, які надають патріарше благословення. Ще до свого хрищення в 2000 році в місті Горлівка Української Донецької місії я відчував, що для мене особисто це дуже важливо. Тому після хрищення я прагнув відвідати храм і отримати патріарше благословення.

Коли я дізнався у провідників Церкви, що для цього необхідно, то засмутився, бо мені сказали, що в Україні немає жодного колу і, відповідно, жодного патріарха. Коли я відвідував храм у Франкфурті-на-Майні, то спробував отримати патріарше благословення у місцевого англомовного патріарха. Однак він відхилив наше прохання, пояснивши, що може давати благословення лише тим, хто добре знає англійську мову, оскільки це дуже важливий священний обряд

і той, хто його отримує, має повністю його розуміти. Він дав нам пораду смиренно набратися терпіння і чекати нагоди.

Кілька років я молився, щоб моя мрія збулася, і ось я дізнався, що Манфреда Шутце, який чудово розмовляє російською, було висвячено патріархом, і він отримав дозвіл відчувати у цій якості і наш регіон.

Після співбесіди з президентом Української Донецької місії я одним з перших прихожан нашої місії отримав нарешті своє патріарше благословення в травні 2005 року. День був чудовий, у Київському ботанічному саду цвіли магнолії. Невимовне відчуття спокою, радості та щастя охопило мене, коли Манфред Шутце поклав руки мені на голову, і я відчув, що Небесний Батько пам'ятає мене, знає всі устремління мого серця і завжди готовий прийти на допомогу.

Є брати і сестри, чий патріарші благословення написані на кількох сторінках. Але моє—невелике, однак дуже духовне, пронизане Божою любов'ю. Лише кілька абзаців, а в них—важлива для мене порада: ні про що не хвилюватися, тому що Небесний Батько допоможе мені і ангели будуть поруч зі мною. Мені не просто застосовувати цю пораду на практиці, однак я вчуся.

Для мене патріарше благословення—це Ліягона в моєму житті, якір під час бур і сходи в небеса. Я вірю, що всі обіцяння Небесного Батька виповняться за умови нашої вірності і відданості завітам, укладеним з Ним. Я свідчу про незрівнянну любов Божу, явлену нам у патріарших благословеннях. ■

Дороговказ, що веде до благословень

Олександр Бережний

Київський Український кіл,
Білоцерківська філія

Патріарше благословення—це мій дороговказ у житті, чудова річ, яка завжди допомагає і підказує правильний шлях. З власного досвіду знаю, що, вивчаючи своє патріарше благословення, ми можемо чітко і ясно розуміти, що нам радить зробити Небесний Батько, аби ми знайшли земні благословення і благословення цілестіальної слави.

Олександр Ніколаєнко зі своєю молодшею донькою Ерікою

У моєму благословенні є деякі настанови щодо Слова мудрості. Вони нагадують мені, що для міцного здоров'я і можливості забезпечувати фінансову підтримку для своєї сім'ї та здійснення всіх моїх планів мені необхідно дотримуватися Слова мудрості. Зараз я маю роботу, яка потребує психологічної та фізичної витривалості. Завдяки їй я маю можливість вчитися і забезпечувати свою сім'ю всім необхідним. На роботі багато хто дивується, як я можу витримувати 24 години без сну і при цьому не випити склянку кави або якогось іншого енергетичного напою. Я точно знаю відповідь на це питання—Слово мудрості працює в моєму житті.

Є в моєму благословенні поряд з такими доктринальними порадами і невеликі, але дивовижні одкровення.

Олександр Бережний з дружиною і донькою

Наприклад, там написано, що моя дружина буде працювати в тій же сфері, де і я. Така ж інформація є і в благословенні моєї дружини. Воістину Господь знає все!

Патріарше благословення—це глибоке одкровення, дане нам, і якщо ми будемо ретельно вивчати його і дотримуватися його слів, на нас чекають великі благословення. ■

Кожне Його слово є важливим

Алевтина Трохименко

Київський Український кіл, Святошинський приход

Коли в Києві організували кіл і покликали патріарха, мені дуже захотілося отримати патріарше благословення. Я доклала зусиль, щоб дізнатися більше про те, що це таке, а потім постилася і молилася.

І ось в 2005 році мені дав благословення наш патріарх колу. Тоді в Києві не було храму, і ми їздили до Фрайберга один або два рази на рік. Там, як додаток, я отримувала чудові і дуже важливі одкровення.

Для мене моє патріарше благословення подібне до храму, який завжди зі мною. Мені подобається читати його кожну пісню неділю. Матері завжди дбають про дітей, і для мене в благословенні було сказано, що у наших дітей будуть сім'ї. Зараз у двох з трьох вже є сім'ї. Так поступово збувається те, що передбачене Господом.

До однієї з порад у благословенні я поставилася з посмішкою. Там було сказано, що я не повинна відхилятися

від дотримання Слова мудрості, зокрема "рано лягати спати". Прочитавши це вперше, я подумала, що Господь таким чином прагне оберігати мене. Через 12 років я сильно захворіла і прийшов час, коли я повною мірою зрозуміла, наскільки серйозним було те попередження.

Я знаю, що кожне слово в патріаршому благословенні є таким важливим, як і в Писаннях. І якщо ми слухняні, то знайдемо благословення, а якщо ні,—то втратимо їх. ■